

Měl modré oči, stoupl si mi do cesty
tak zčistajasna, jak by z nebe spad',
sáh' dvěma prsty do kapsičky u vesty
a pak se zeptal: kterou vám mám dát teď zahrát?

Řekla jsem si, ať to osud rozhodne,
vsadte si, pane, jako v ruletě.
Pak vhodil minci a já byla toho dne
ta nejšťastnější holka na světě.

Orchestrion hraje tu mou
a se mnou otáčí se sál.
Orchestrion hraje tu mou,
nechci se ptát, co bude dál.
Snad jedenkrát mi láska víc,
než jen tu jednu píseň dá.
Krásná i smutná je
hlavně, když dohraje,
to vím i já.

Já vím, to možná ani láska nebyla,
on se mi prostě líbil a nic víc
i já jsem se mu možná trošku líbila
a víc jsme si už nestačili říct
v ten večer.

Proč vám to, pane, vlastně všechno vyprávím?
Vy náhodou jste pustil právě tu,
tu píseň, jejichž tónů se už nezbavím,
jak zněly tenkrát na tom parketu.

Orchestrion hraje tu mou
a se mnou otáčí se sál.
Orchestrion hraje tu mou,
nechci se ptát, co bude dál.
Snad jedenkrát mi láska víc,
než jen tu jednu píseň dá.
Krásná i smutná je
hlavně, když dohraje,
to vím i já.

Orchestrion hraje tu mou
a se mnou otáčí se sál.
Krásná i smutná je
hlavně, když dohraje,
to vím i já.